



Säsongen 1974 - 1975

Text: Olle Lindell. Foto & bearbetning: Lars Rasmusson



Mina minnesbilder över Pantern historia

Här byter IK Panterns historia tillfälligt skribent för några avsnitt framåt. Det beror på att den över alla andra bäst lämpade att skriva från startåret 1959 och fram till 1974, *Kjell-Erik Olofsson*, själv bett mig ta över för några år. Det var också vad han gjorde just då, i slutet av 1973, när han bad mig att ta över ordförandeklubban.

Vad han absolut inte har bett mig göra, är att sväva ut i lovord om hans egen förträfflighet, för att inte säga storhet, som idrotts- och hockeyledare. Det är han som alla vet alldeles för ödmjuk för. Men nu är det jag som skriver, och KEO kan inte göra något åt det!

Jag skulle kunna skriva en hel bok om Kjell-Erik, det är han också väl värd, men för att inte reta honom allt för mycket, nöjer jag mig med följande omdöme:

Han är den finaste jag mött under alla mina år i "branschen". Hade Walt Disney vetat vad jag vet, så hade den svarta pantern i Djungelboken fått heta KEO istället för Bagheera!

Ska vi ta historien från början, är det egentligen Anders "Lillis" Hanson jag har att tacka för att jag fått lära känna KEO, för att jag fick äran och nöjet att fungera som ordförande i Pantern och för att jag förr eller senare kommer att dö och begravas med ett panterhjärta.

Under ett antal år hade jag tillhört Malmö FF:s ishockey och där blivit kumpan med "Lillis".

Vi hade i det mesta samma syn på hockeyn och dess utveckling, en syn som knappast delades av MFF. Nu är det till Panterns historia jag ska bidra, inte till MFF-hockeyns som efter sin död 1972 kom att återuppstå i form av den till en början turbulenta och ekonomiskt darriga Malmö Ishockeyförening, MIF alltså. Om det skulle jag också kunna skriva en bok, men det får andra göra...

"Lillis" hade lämnat MFF och blivit tränare i Pantern. Han kom med en trevare och jag bytte för några kvällar ut då supermoderna Malmö Ishall och alla dess bekvämligheter mot Sveriges råaste och kallaste arena som fortfarande kallades Östra Isbanan fast den fått tak och väggar. Och fler än några kvällar behövde jag minsann inte för att förstå utvecklingspotentialen i lilla

IK Pantern, vilka fina ledare man hade, vilket hjärta, för att inte säga passion. Det fanns en anda och en envis målmedvetenhet i "småttig-heten" som var så långt från MFF/MIF man kunde komma. **Minns jag rätt, omsatte Pantern då runt 60.000:- per år, vilket var lika mycket (eller lite!) som MIF hade i skulder...**

Så kom jag så sakta att börja lära känna KEO, *Kent-Allan Nilsson*, *Lars "Grus" Gullstrand*, *Ingemar Jonsson*, *Gösta Johansson*, *Lasse Rasmusson* och andra eldsjälar i ledarroller. Det vore förmätet att säga att vi fann varandra, men jag fann i alla fall dom, blev medlem och valdes omgående till ordförande, inte på en kafferast utan på ett stadgaenligt utlyst årsmöte. Nämner det sistnämnda med tanke på att MIF under 1974 blev offer för en mycket omskriven "maktkamp" där en bankdirektör som inte ens betalt medlemsavgiften valdes som efterträdare till Rickard Fagerlund (sedemera ordförande i Svenska Ishockeyförbundet). Det blev bråk, förstås, räfst och rättarting och nyval.

Vad jag hade med mig i boet (den då helt nya lilla barack vid sidan av isbanan som blev klubbstuga och kansli) var utöver min hockeyvision eventuella fördelar som marknadsförare och reklamman. Somliga kallar en sådan för idé-spruta och visst, jag var full av idéer. Men, det är en sak att kläcka mer eller mindre vilda idéer, en helt annan att utveckla sådana som är realistiska, förankrade hos styrelse och klubb och framförallt, sådana som inte kostar skjortan och/eller riskerar en klubbs ekonomi. Jag har för mig, att det var det som stämde så oerhört bra i de årgångar av IK Pantern jag kom att leda.

Man ska veta att hockeyn i Skåne i allmänhet och kanske i Malmö i synnerhet ännu inte hade hittat sin rätta form. **Jag skulle vilja påstå, att det var lite Vilda Västern över det hela - bara i Malmö fanns från och till åtta eller nio klubbar** som slogs om istider, bidrag, spelare, lotteri- och bingotillstånd, prestige och principer. Ibland slogs man också på isen, för den delen. Malmöhockeyn var ett Klondyke, en sällsam mix av pionjärer, eldsjälar och lycksökare, fantaster och fanatiker, slagskämpar och slagpåsar.

Situationen blev inte bättre av att rekryteringen av spelare nästan uteslutande skedde lokalt,

forts.

forts. från sid. 1

frånsett hos MFF/Malmö IF som även om man inte alltid hade råd hämtade en och annan spelare från andra klubbar i Skåne och andra distrikt. Det rådde inte bara en spelarnas marknad, dessutom krävde moderklubbarna som regel nära nog hutlösa övergångssummor. Så'n var tiden.

Allt det där tog Pantern avstånd från. Vi bestämde oss för att prova nya, kreativa vägar, men med interna krav som var benhårda: 1) Inga svarta pengar, 2) Inga övergångssummor till moderklubbar, 3) Fokus på den nye spelarens sociala situation - bättre jobb eller utbildning. Med en sund, nytänkande värvningspolicy ville vi pumpa in nytt blod i IK Pantern och malmöhockeyn.

Säsongen 1973/74 hade vi med ett nödrop undvikit degradering till division 4. Vad som väntade 74/75 var en verklig utmaning beroende på en stor, nationell serieomläggning. För vår del innebar den, att vi måste tillhöra de sex främsta i division 3 för att ta en plats i "nya" division 2. Därmed var målet satt och det var för att nå det som vi måste se om vårt hus och försöka förstärka med hjälp av vår rätt djärva värvningspolicy. I början av 1960-talet hade jag kamperat ihop med en kanadensisk spelande tränare i Rögle BK, *Marty Quirk* från Montreal Canadiens Juniors. Det gav mig en idé som blev ett riktigt långskott. Marty hjälpte mig med kontakter i Montreal och - för att göra en lång historia kort - det slutade med stolpe-in för IK Pantern. I augusti landade *Lorne*

(*"Lonnie"*) *Matalon*, 19, och *George Tooley*, 20, på Kastrup, en händelse som skapade stor uppmärksamhet och ännu större rubriker i hockey-Sverige. Särskilt som Pantern parallellt också värvat ett halvduzin svenska spelare.

Satt i tidsperspektiv är det smått otroligt - t o m Expressen skrev (under rubriken "Pantern vässar klorna") om den lilla kvarterklubben i Malmö som värvade kanadensiskt. Pressens spekulationer kom givetvis att handla om hur vi hade råd med så'n't. Citat ur samma Expressen-artikel: *"Inte en krona har vi betalt spelarna. Vi har lockat med att skaffa bra jobb och erbjuda grabbarna en mygelfri klubbmiljö, säger Kjell Olofsson, kassör i föreningen"*.

Och precis så var det. Till saken hör, att gränsdragningen mellan proffs och amatörer var oerhört strikt. Särskilt på andra sidan Atlanten, där minsta ersättning till en amatörspelare kunde stämpla honom som professionell. Var han dessutom junior och hade college- eller universitetsplaner blev han diskvalificerad från alla möjligheter till scholarship. En civil karriär kunde slås i spillror!

I fallet *Matalon* och *Tooley* var vår lycka att båda kom från välbärgade familjer. De stod för fiolerna själva, vad vi gjorde var att ordna in dom på kurser på Lunds Universitet och fixa en liten lya på *Andrégatan*.

forts.



Fr. vänster: *Dan Selander*, *Raine Johansson*, *Lasse Heed*, *Lorne ("Lonnie") Matalon*, *George Tooley* och *Bengt-Åke Svensson*

forts. från sid. 2

En annan djärv idé var att efterlysa hockey-spelare som ville byta sin norrlandsmiljö mot nå't helt nytt i Malmö. En liten annons i Västerbottens-Kuriren fick t ex *Dan Selander*, 23, målvakt från Vindelns IF, att flytta söderut med barn och blomma. "Danne" lyckades vi få in som väktare på malmöfängelset vilket höll på att ta en ända i förskräckelse. Andra rubriker än om själva hockeyn var nämligen dom som berättade att vår nye målis blivit överfallen och misshandlad av en intern. Nå, han repade sig och kom att bli en stor tillgång i "nya" Pantern. Det gällde nämligen att täppa till hålet efter vår dittills största, egenodlade talang, målvakten *Roger Norberg* - TV-puckare och juniorlandslagsman som nu ville pröva lyckan i Malmö IF.

Norrifrån komna var också den tystlåtna och inåtvände backen *Raine Johansson*, 22, som spelat division 2-hockey i Alfta, och hans motpol, kvicksilvret *Lasse Hed*, 22, från Bollstanäs.

Men vi var också aktiva värvare - efter samma sunt strikta principer - på närmare håll. Från arvfunden Kulladal kom t ex *Bengt-Åke "Bås" Svensson* och från Malmö IF *Anders "Nollan" Norlin*. Den senare, 24-åring med meriter från allsvenska Timrå, kom om sanningen äntligen ska fram inte helt gratis. Han var ett hett eftertraktat byte på marknaden och det krävdes en stor och tämligen luxuös tre-rättersmiddag med tillhörande drycker innan han satte sitt namn på pappret. Kostnaderna för denna kanonvärvning, som skedde vid mitt eget matsalsbord på Jörgen Ankersgatan, drabbade dock inte IK Pantern.

Jag tog själv smällen och kom inte för en sekund att ångra det!

Med mixen av främlingslegionärer och etablerade pantrar som *Per-Håkan "Putte" Lundgren*, *Benny Johansson*, *Staffan Ericsson*, *Anders Nilsson*, *Tommy "Masken" Andersson*, *Paul "Palle" Bjurehag*, *Kristian Jönsson* m fl - plus juniorer som bankade på dörren (bl a *Benny Wahlgren* och *Bengt Larsson*), kände vi oss redo att slåss för en plats i division 2.

Stora favoriter till seriesegern var en av dåtidens storheter i skånsk hockey, Tyringe SoSS (Skid- och Skridskosällskap!). Utan större problem infriade man också favoritskapet.

Själva hade vi inte en suck mot nordost-skåningarna: stryk 15-0 borta och 8-1 hemma! Men, det var striden kring det streck som skulle skilja de sex blivande division 2-lagen från de lika många kvarvarande division 3-lagen som var det intressanta.

Vägen var fylld av blod, svett och tårar. Inte bara för oss, naturligtvis. I premiären möttes Skäret och Kulladal i en holmgång som inbegrep en nedslagen domare, matchstraff, avstängning och 33 utvisningsminuter. Själva slog vi på ett mera städat sätt Lund med 6-2 vilket var inte minst kul för familjen Matalon från Montreal. På åskådarplats i Kirseberg fanns nämligen pappa Tass och lillebror Gary som fick se "Lonnie" sätta två mål. Ett tredje gjorde för övrigt George Tooley. Minnesvärda matcher var de mot de värsta streckkonkurrenterna. Lejonet besegrades med 5-3 borta, hemma fick vi 5-5. Pandora från Ystad 6-6 borta och seger 5-2 hemma. Göta (Helsingborg) 0-8 borta, men 8-3 hemma. Och limhamnsrivalen Skäret besegrades med 14-4 hemma och 6-5 borta.

Blod, svett och tårar, ja... **under resans gång drabbades vi av en lång rad skador, plus ett allvarligt sjukdomsfall.** Värst skadad blev fightern "Palle" Bjurhag med en käkfraktur som för lång tid betydde ståltrådsfixering och flytande föda genom sugrör. Minst lika trist var "Lonnie" Matalons öde. Han däckades efter juluppehållet av något så allvarligt som mononukleos (körtelfeber), las in akut på MAS och flögs hem till Montreal. Så mycket starkare var det att ändå nå målet. När krutröken äntligen lagt sig hade **IK Pantern nått den största sportsliga framgången i sin 15-åriga historia - vi var i tvåan!** 15-årsjubiléet firades som sig bör. Men det var på hösten, i november tror jag, långt innan division 2-kontraktet var klart. Det sammanföll med seriepremiären, den mot Lund, och Tass Matalon var kvar i sta'n för att fira. Det gjorde han tillsammans med ytterligare 150 personer på Sjömansgården. Många tal, utmärkelser, god mat, dans, fest och glam. En given minnesbild så här 35 år senare för alla som var med.



Lorne "Lonnie" Matalon, Gary Matalon, Olle Lindell och Tass Matalon på 15-årsjubiléet.

forts. från sid. 3

Andra minnesvärda händelser säsongen 74/75 var att IK Pantern framstod som en riktigt proffsig liten klubb. Det klassiska gamla klubbmärket, skölden med bokstäverna IKP och två puckar, hade ersatts av den i varje fall då mera moderna designen - det blodtörstiga "panternylle" som fortfarande är vårt ansikte utåt. Inte nog med det, den nya logon fanns för första gången på matchtröjorna, som också dom var ovanligt proffsiga för sin tid. Beställda från Kanada och tillverkade av tidens finaste trikåmaterial, rena snobbdressen i jämförelse med de flesta konkurrenters "plastsäckar". Också det väckte förstås frågor som "Vad kostar det?" och "Hur har ni råd?". Inga problem, sa vi och vände ryggen till. D v s där stod från axel till axel SPORT PROMOTION. De fina tröjorna var alltså sponsrade av företaget med samma namn. Det ingick i dåvarande Sydexpo som bl a arrangerade motormässor och som hade en viss *Staffan*



Olle Lindell och Axel Nordström.

Svenby som driftig ägare. Samme *Staffan Svenby* blev sedermera den som rensade upp MIF:s vissna ekonomi när byggmästare Nilsson dundrade in på hockeyscenen!

Annat minnesvärt från tiden var vår satsning på Panterns Hockeyskola, Hittar i klippboken en annons som inbjöd till just denna, och - till ungdomar födda 1955 eller senare att börja spela hockey med "**Pantern - inte världens bästa hockeyklubb, men den finaste!**" 1955? Var du en av dom, är du idag 50+... vilket ju också IK Pantern är!

Olle Lindell

(Samtliga bilden från IK Panterns arkiv.)



Kjell Olofsson premieras av Axel Nordström från Skånes Ishockeyförbund.



Seniorlaget 1974/75

Bakre raden: *Lars Gullstrand, Bengt Larsson, Staffan Eriksson, Bengt-Åke Svensson, Lasse Heed, Per-Håkan Lundgren, Benny Johansson, Anders Norlin, Anders "Lillis" Hanson, Uno Permin, Kent Nilsson.* Främre raden: *Benny Wahlgren, Christer Johansson, Stefan Rouhiainen, Lennart Wahlström, Kjell Olofsson, Dan Selander, Olle Lindell, Paul Bjurehag, Jan Hillesö, Christian Jönsson, Tommy Andersson.*